

Deponado

Tiel mi aŭdis ke viro eliris de la domo frumatene por iri la banejon. Survoje, li vidis el siaj amikoj unu. Li demandis: “Ĉu vi akompanus min eniri la banejon?”. La amiko respondis: “Mi venos kun vi ĝis la banejo, sed mi ne povos eniri ĝin ĉar al mi estas alia laboro. Kaj li akompanis lin ĝis la ĉirkaŭaĵo de la banejo. Atinginte vojduiĝon la amiko nesciiginte lin, daŭrigis vojjon alidirekten.

Hazarde, malantaŭ la viro ŝtelisto postiris por plenumi sian ĉiutagan laboron. La viro sin turnis al la ŝtelisto kaj pro mallumeco, li imagis la ŝteliston kiel la amikon. 100 dinarojn li havis en sia maniko fermita en tukaĵo. Li elprenis ĝin el la maniko kaj donis al la ŝtelisto kaj diris: “Ho! frato! Ĝi estas deponaĵo ĉe vi. Tiam, kiam mi elvenos de la banejo redonu ĝin al mi.” La ŝtelisto prenis la oron de li kaj atendis tie ĝis kiam li eliĝis de la banejo: jam estis lume. Li sinvestis keĵ elvenis rekten. La ŝtelisto vokis lin kaj diris: “Ho! Bonviro! Reprenu vian oron kaj iru, ĉar hodiaŭ mi ne povis fari mian laboron pro tenado de via deponaĵo. La viro diris: “Kio estas tiuj ĉi oraĵoj kaj kiu estas vi?” Li respondis: “Mi estas ŝtelisto, vi mem donis la oron al mi.”

Li diris: “Se vi estas ŝtelisto, kial vi ne ŝtelis mian oron?”

La ŝtelisto diris: “Se laŭ mia profesio mi forprenus de vi la oron - eĉ se ĝi estus 1000 dinaroj - neniel mi timus pro la forprenado kaj neniel redonus ĝin, tamen, kiel deponaĵon vi donis ilin al mi, deponanto ne indas perfidi, ĉar forprenado de deponaĵo ne estas justa.

El: **Gabusname** (Gabus-libro) far *Onsor-ol-maami Kejkavus Ebne-Eskandar Ebne-Gabus* (11a jc p.K.)

Tradukis: (F-ino) *Mansure Fazel-zade*

۳۸
19

امانت داری

چنان شنودم که مردی سحرگاه از خانه بیرون رفت تا به گرمابه رود. به راه اندر دوستی از آن خویش را دید. گفت، موافقت کنی تا به گرمابه شویم؟ گفت، تا در گرمابه با تو همراهی کنم لکن اندر گرمابه نتوانم آمدن که شغلی دارم، و تا نزدیک گرمابه بیامد. به سر دو راهی رسید. بی آن که این مرد را خبر داد بازگشت و به راه دیگر برفت.

اتفاق را طراری از پس این مرد می‌رفت به طراری خویش. این مرد باز نگرید. طرار را دید و هنوز تاریک بود، پنداشت که آن دوست وی است. صد دینار در آستین داشت بردستارچه بسته. از آستین بیرون گرفت و بدین طرار داد وگفت، ای برادر! این امانت است به تو. چون من از گرمابه بیرون آیم به من باز دهی، طرار زر از وی بستند و آن جا مقام کرد تا وی از گرمابه بیرون آمد روز روشن شده بود. جامه بپوشد و راست همی رفت. طرار وی را بخواند و گفت، ای جوانمرد! زر خویش بازستان و پس برو که امروز از شغل خویش فروماندم از این نگاه‌داشتن امانت تو، مرد گفت، این زر چیست و تو چه مردی؟ گفت: من مردی طرارم. تو این زر به من دادی، گفت، اگر تو طراری چرا زر من نبردی؟

طرار گفت: اگر به صناعت خویش بردمی، اگر هزار دینار بودی، از تو یک جو نه اندیشیدی و نه باز دادمی و لکن تو به زنهار به من دادی. زینهاردار نباید که زینهارخوار باشد که امانت بردن جوانمردی نیست. از قابوسنامه، نوشته: عنصرالمعالی کیکاووس بن اسکندر بن قابوس، قرن پنجم.

ترجمه: منصوره فاضل‌زاده - تهران